

Свідчення убитого бізнесмена - Джерело

Написав jerelo

Понеділок, 11 травня 2009, 00:15

Відомий бізнесмен, християнський проповідник та меценат Віктор Федоров 25 березня 2009 року був викрадений і жорстоко вбитий російською злочинною групою з метою рейдерського захоплення підприємства ТОВ "ФІКО" та титанового заводу, керівником та власником якого він був. Однак, Віктор здолавши земний шлях, знайшов те, чого жоден злодій не міг у нього забрати - Вічне Життя, про що він залишив нам свідчення...

Я дякую Господу Богу за те, що з мільярдів людей, що живуть на цій планеті, Господь Бог обрав мене на покаєння, так як записано в Євангелії від Івана (Глава 15, вірш 16):

"Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався, щоб дав вам Отець, чого тільки попросите в Імення Моє."

Тільки сатана приходить в наше серце не питаючи нас, насильним чином. І, як батько неправди, сатана приносить із собою людині хвороби, алкоголізм, наркоманію, - калічення нашого життя і робить людей невдахами.

Наш люблячий Ісус Христос приходить до нас і ніжно стукає в наше серце, та й каже: «Вікторе, пусти мене в своє серце».

Чому так відбувається?

Як записано в Біблії (Буття, глава 1, вірш 27) «... **Бог на Свій образ людину створив ...**», тобто, якщо Бог - творець Всесвіту, то Бог створив людину, як творця й особистість на Землі.

Бог любить людину, і тому Бог поводить з людиною, як з особистістю. Як особистості, Бог залишає право вибору, пустити в своє серце Бога чи ні. Так відбувається з кожною людиною. З одного боку, не ми вибираємо Бога - Бог вибирає нас, а, з іншого боку, людина як особистість вирішує пустити Бога в своє серце, чи ні.

І коли приходить обопільна згода Бога і людини, тоді відбувається покаєння, покаєння серцем.

Свідчення убитого бізнесмена - Джерело

Написав jereło

Понеділок, 11 травня 2009, 00:15

Хочу розповісти, як 39 років Бог ніжно стукав в моє серце і говорив «Віктор,пусти Мене в своє серце», а я, як занадто «зарозумілий», не приймав Бога, який не раз зберіг мені життя, яке хотів погубити сатана.

Перед тим, як продовжити це свідчення, наведу деякі місця Святого Євангелія.

Євангеліє від Івана (Глава 18, вірш 15-17; 25-27):

15 А Симон Петро й інший учень ішли за Ісусом слідом. Той же учень відомий був первосвященикові, і ввійшов у двір первосвящеників із Ісусом. 16 А Петро за ворітьми стояв. Тоді вийшов той учень, що відомий був первосвященикові, і сказав воротарці, і впровадив Петра. 17 І питає Петра воротарка служниця: Ти хіба не з учнів Цього Чоловіка? Той відказує: Ні!

25 А Симон Петро стояв, гріючись. І сказали до нього: Чи й ти не з учнів Його? Він відрікся й сказав: Ні! 26 Говорить один із рабів первосвященика, родич тому, що йому Петро вухо відтяв: Чи тебе я не бачив у саду з Ним? 27 І знову відрікся Петро, і заспівав півень хвили тієї...

Точно так само, як Петро зрікається Христа, точно так само, як і я, сидячи 39 років на фіговім дереві гріха, немов Закхей, зрікається Бога після кожного його благословення.

Після закінчення в 1977 році 8 класів в с.Ромейкі Володимирецького району Рівненської області з похвальною грамотою, я приїхав у Рівненський сільгосптехнікум поступати на бухгалтерський факультет без іспитів. Але - спізнився, місця для вступу без іспитів як виявилось мені не вистачило. Мені запропонували написати заяву на будівельний факультет. Після цього, прийшовши в гуртожиток, почав думати, як я зі своїми 115 см - так, ви не помилилися, у мене дійсно був такий ріст - буду працювати майстром на будові?

Бог почув мої думки, і я все-таки вступив на бухгалтерський факультет.

Ви думаєте я прославив Бога? Ні. Я думав: мені повезло. Більш того, був упевнений, що «вирвавшись» від батьків у світ, отримав довгоочікувану свободу. Моя свобода перетворилася на суцільне пияцтво. Сатана через людей діставав мене, тому що у мене були комплекси неповноцінності. Таких людей в народі називали "ліліпути".

Після закінчення технікуму я мріяв поступити на юридичний факультет в Київський університет.

Вступав два рази і не вступив. Тоді раптом згадав, що у мене віруюча сестра. Я подзвонив їй і сказав:

- Надія, якщо є Бог, то чому Він мене не любить? Чому, я вже двічі поступаю в університет і не вступив? Чому всі люди великі, а я такий маленький? Чому перехожі показують на мене пальцями і кажуть у слід «ліліпут»?

Мені було майже 22 роки, коли люди вже не ростуть. Через деякий час моя сестра Надія сказала, що було пророцтво і Господь сказав:

- Ти в цьому році вступиш до університету і виростеш на стільки, наскільки захочеш,

Свідчення убитого бізнесмена - Джерело

Написав jereło

Понеділок, 11 травня 2009, 00:15

якщо навернешся до Господа.

"Надія, - закричав я в телефон, - хоча б 151 см", тому що мій ріст в той час був 135 см.

Дійсно, в тому році я вступив до університету. На першому курсі з довідкою про здоров'я прийшов на заняття з фізкультури, щоб мене від них звільнили. Заслужений майстер спорту з боротьби Валерій Дядьківський, вистроївши весь курс - 176 чоловік, йшов вздовж ланки і вказував на людей, яким давав вказівку: «Завтра - на борцівський килим». Таку вказівку дав і мені теж. Всі стали сміятися, а я ледве не заплакав, на що тренер мені сказав:

- Що плакати будеш?

А я йому:

- Навіщо мене ображаєте?

Він відповів, що мене не ображає і запитав:

- Ти хочеш стати мужиком?

- Хто ж не хоче?

- Тоді завтра - на борцівський килим! - Сказав тренер.

До тренувань я закривався в кімнаті або туалеті, щоб виплакати, коли мене ображали.

Я прийшов на тренування і почав тренуватися. За 4 роки, з 22 до 26 років, виріс на 18 см, тобто до 153 см, як і просив у Бога. Коли виріс, то кинув займатися спортом.

Ви можете в цьому переконатися по фото.

Чому до 151 см? Чоловіки мене зрозуміють. В армію беруть із ростом 151 см, тобто цим зростанням я зняв в собі проблему комплексів неповноцінності.

Ви думаєте я прославив Бога? Ні. Я відрікся, як відрікався Петро. Думав: «От

Свідчення убитого бізнесмена - Джерело

Написав jerele

Понеділок, 11 травня 2009, 00:15

пощастило - вступив в університет! А виріс, тому, що спортом займався».

Під час навчання в університеті я тренувався, навчався і продовжував пити спиртне. Мої п'янки ще більше посилилися після закінчення університету і особливо коли почав працювати в бізнесі. Мої запої починалися з одного дня, потім - два, три, а потім - тижня. З-за п'янок я втратив дівчину, яку любив шалено і мало не покінчив життя самогубством. Це було в Петропавловську-Камчатському. Приїхали ми з коханою дівчиною в відрядження. Я присвятив їй 8 років життя. Перед самим відльотом дізнався, що вона вийшла заміж за мого товариша.

У північному Пітері ми зустрілися втрюх - класичний трикутник - я, вона і він, тобто її чоловік. Ми сіли з її чоловіком та по-чоловічому розібралися, випивши по пляшці, або дві, горілки, а після цього мені захотілося покінчити життя самогубством.

П'яним я приїхав до готелю, відкрив вікно на 5 поверсі і хотів випригнути, але якась сила, вже майже під час стрибка, виштовхнула мене назад. Я покрився холодним потом і став тверезим. Я знав, що мені Бог врятував життя.

Але знову відрікся від Бога, як Петро від Христа. У моєму житті почалися запої, які тривали тижнями, я тримав нарколога, але він мені не допомагав. Я до 100 разів кидав і знову починав пити.

Тоді мені стало ясно, що він сам із цього пекла не вийду, тому, що у мене була наркотична залежність, яку ні я, ні лікарі не могли подолати.

І ось, під час одного запою, я зі своїм другом Олександром відвідали один розважальний заклад. У нас помітили гроші, а також те, що ми дуже п'яні. Для нас сатана підготував черговий капкан у вигляді попутного автобуса. Ми сіли в цей автобус, де виявилися бандити. По дорозі нас пограбували, вивезли за місто. Мене вирішили викинути з автобуса, а друга мого Олександра за те, що він почав з ними битися - вбити. Я стояв на колінах перед бандитами і просив, щоб не вбивали Олександра. Мене почали викидати з автобуса, тоді я схопився в автобусі «ПАЗ» за обидві ручки при вході, але двері відкрилися, мене вдарили ногою в обличчя - і я вилетів з автобуса на ходу. Та ж доля спіткала і мого друга Олександра. Коли ми, всі побиті і в крові, прийшли до мого брата, то жінка його кинулася до нас - на нас не було живого місця.

Бог і в цей раз врятував мені життя, але я знову від нього відрікся.

Я знав, що треба кардинально змінювати життя.

І одного разу, після чергового запою, уночі я звернувся до Бога зі словами: «Господи, якщо не допоможеш мені кинути пити, то покінчу із собою».

Повірте, Бог почув крик моєї душі, крик болю та відчаю, може, це була моя перша молитва, або, точніше, крик молитви. Бог, як завжди, знову прийшов мені на допомогу. Він мені дав сили і відповів на мою молитву: близько 17 років тому я покінчив з алкоголізмом. Але я знову відрікся від Бога, як Петро. Життя йшло своїм чередом. Я

Свідчення убитого бізнесмена - Джерело

Написав jerele

Понеділок, 11 травня 2009, 00:15

працював у бізнесі, став членом Ради промисловців і підприємців при Президентові України, членом якого був і пан Кучма Л.Д.

Я не ходив по землі, а літав. Про Бога навіть не згадував, і дуже злився, коли про Бога мені говорила сестра або батьки.

Але одного разу Бог мені в житті показав, як жити без благословення Божого.

26.03.1993 р. Бобруйск, перша година ночі, а точніше за годину до цього часу я запитав у водія:

- Олександр, доведеш сам автомобіль до Мінська, а я ляжу на задне сидіння поспати? На спідометрі, як зараз пам'ятаю, було 150 км на годину. Тільки заснув, я чую голос:
- Віктор Миколайович, ви живі?
- Олександр, в чому справа, чому ми стоїмо?

Дивлюся, а я у воді і автомобіль починає тонути. У мене спрацював інстинкт самозбереження: я почав кричати:

- Олександр, витягни мене з цього гробу, тому що в багажнику каністри і машина рване.

А це був справжній гроб, оскільки в результаті аварії відмовив бортовий комп'ютер автомашини і заблокувалися всі двері. Мій крик не злякав водія. Він відірвав частину дверей і я встиг вилізти з машини перед тим, як вона затонула.

Пізніше мені водій розповідав, що він заснув за кермом і прокинувся від того, що на швидкості 150 км на годину машина збила стовпчики, а його якась сила викинула з автомобіля. Водій бачив і те, як машина перекинулася на кузов на швидкості 150 км на годину, на кузові, вгору колесами пролетіла 60-100 метрів і вдарилася в протилежний берег річки і впала у воду.

Повірте, у мене жодної подряпини не було. І тільки після чергового дива Божого я замислився про Бога. Мені здавалося, що в житті я маю все: гроші, владу, положення в суспільстві, щасливу сім'ю, але не було одного: спокою в житті, не було щастя, що за гроші не купиш.

Але в один день я зрозумів, що якщо і є щось святе на цій грішній землі, так це Віра в Бога. Тому майже сім років до покаяння я почав шукати Бога. Пам'ятаю, коли перший раз прийшов у Євангельську церкву п'ятидесятників і все оглядався по сторонам, чи ніхто на мене не дивиться, що я прийшов до п'ятдесятників, до штундів. До цього я обходив багато православних соборів. Особливо любив їздити в Почаївський Монастир.

05.11.2000 р. вперше прийшов до церкви «Філадельфія», яка відкрила у вересні 2000р Дім молитви. Святий Дух торкнувся мого серця, я 2 години проплакав, як дитина, і вийшов до покаяння.

Я покаявся серцем. У цей день я придбав найдорожче в моєму житті, я придбав собі одного на все життя - Небесного Отця, який оселився у моєму серці і приніс мені те дорожцінний щастя, що я шукав все своє життя.

Свідчення убитого бізнесмена - Джерело

Написав jerele

Понеділок, 11 травня 2009, 00:15

Своє свідцтво хочу продовжити словами з Євангелія від Івана (глава 21, вірш 15-17):
15 Як вони вже поснідали, то Ісус промовляє до Симона Петра: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш мене більше цих? Той каже йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси ягнята Мої! 16 І говорить йому Він удруге: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене? Той каже йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси вівці Мої! 17 Утретє Він каже йому: Симоне, сину Йонин, чи кохаєш Мене? Засмутився Петро, що спитав його втретє: Чи кохаєш Мене? І він каже йому: Ти все відаєш, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє до нього Ісус: Паси вівці Мої!

Точно так само, як Бог благословив Петра, так благословив мене. За моїми молитвами і постами за 5 місяців Бог закликав до покаяння близько 20 чоловік моїх родичів та друзів. Через мої пости і молитви Бог вздоровив дитину мого друга дитинства.

Я очолюю АТЗТ «ФІКО», в якому працювало 600 чоловік, і у власності якого перебувало два заводи: титановий в м. Києві та цукровий завод у с.Бабин Гощанського району Рівненської області.

Через мої пости і молитви у мене, як у генерального директора АТЗТ «ФІКО», робочий день починається з молитви. На молитві разом моляться п'ятидесятники, католики і православні, оскільки Бог у нас єдиний, на прославлення якого не повинні впливати конфесії. Ми відкрили міжконфесійний клуб з вивчення Біблії.

Зараз в с.Бабин Рівненської області на території цукрового заводу побудовано в протестанському стилі красиву будівлю Дому молитви. Я пішов з цукрового заводу, але жителі с.Бабин мають Дім молитви, де можуть прославляти Господа.

Нехай сама будівля говорить, що є Господь Бог і що нам доведеться рано чи пізно стати на суд перед НИМ.

Закінчуючи своє свідцтво, хочу звернутися до тебе, дорогий друже, словами з Діяння святих апостолів глава 2, вірш 38:

Свідчення убитого бізнесмена - Джерело

Написав jere1o

Понеділок, 11 травня 2009, 00:15

«Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете! ».

Коли ти, милий мій друг, будеш читати це свідчення, знай, що християнські церкви України моляться за тебе, за своїх близьких і знайомих, за всю Україну, щоб Господь Бог вибрав Україну на покаяння і благословив її, як благословляє усіх своїх увірувавших дочок та синів.

Нехай Господь Бог благословить вас і дасть вам покаяння перед Його Святим Лицем.

Віктор Федоров

Джерело:

http://www.titanium-fiko.com/pages/christian/prop_i.htm (свідчення, повна версія, рос.)

<http://www.titanium-fiko.com.ua/pages/news.htm> (інформація про вбивство і похорони)